

1916 - 1966

Andres Haugmoen

Det kom mange staute karer til Eydehavn i 1912 og årene senere. Blant dem var Andres Haugmoen fra Telemark. Han var med i utstikkingen av tomtene ved bedriftene på Staksnes, han begynte på Smelteverket, men etter endt jobb der gikk han over til Nitriden — der ble han til han gikk av på grunn av alderen.

Haugmoen var en riktig friskus, født med ski på bena, noe de fleste telemarkinger er. Han hadde heldigvis skia med seg hit ned, og var en aktiv kar i denne idrettsgren. Og i en samtale vi hadde med Haugmoen ved nyttårstider i år, kommer vi naturlig nok inn på skisporten. Men først spør vi den gamle hedersmann om når han gikk inn i Eydehavn Idrettsforening.

— Jeg var vel en av de første her som gikk inn i foreningen, svarer Haugmoen — men la meg føye til at jeg ikke var særlig aktiv i denne tiden, jeg hadde jo min jobb å skjøtte, og det var mer enn nok for meg dengang som du skjønner.

— Det står i «protokollene» at du var foreningens første formann, stemmer det?

— Det gjør kanskje det, men jeg var formann på den måten at jeg hjalp dem i starten så godt jeg kunne. Noen ære vil jeg absolutt ikke tilegne meg på det området. Men som sagt, jeg var med, kan kanskje betrakte mitt verv den gang som en slags konsulentvirksomhet for det nystartede idrettslaget. Etterhvert ble det nok mye arbeid både for den ene og den andre, og med banen på Myra var det selvsagt også endel arbeid. Men, men —

på den tiden var det ikke så god protokollførsel og detaljbeskrivelse som det er i lagenes styre og stell idag.

— Du hadde da en viss erfaring fra din virksomhet i «Snøgg»?

— Der var jeg med fra starten, og der oppe fikk de sannelig lurt meg til å bli formann. Det var i 1906 og delvis i 1907 — så lenge ble det altså ikke. De drev med turn, friidrett og ski.

— Du var glad i å gå på ski?

— Jeg var vant med ski helt fra guttedagene, det er forresten noe som henger igjen inntil denne dag det, denne gleden ved å gå på ski har jeg stadig i meg.

— Har du interessert deg for lagnrenn?

— Nei. Hoppbakken har vært mer tiltrekkende, så det er nå mest i den jeg har forsøkt meg.

— Langrenn i gamle dager foregikk på en annen måte enn idag?

— Det skal jeg hilse å si. Det var ingen som hadde trening, de bare meldte seg på og satte igang. Mens de løp kastet de klærne av seg, de ble varme og svette forstår du, og når de kom til mål var det ikke mange plaggene de hadde på seg. Så bar det inn i en varm stue, fikk seg noen kopper varm kaffe og det varte ikke lenge før de stod i hoppbakken og satte utfor der. Du skjønner at alt foregikk på en dag i gamle dager, og ikke som nå over mange dager. Det betydde et hardt press og jeg tror med bestemthet at denne form for idrett ikke var av det gode for ungdommens helse. Mange fikk seg temmelig sikkert en knekk for livet etter slikt hardt kjø. Klærne de kastet av seg i løypa ble selvfølgelig samlet opp av villige sjeler, og når alt var over bar det hjemover igjen — og med skia på beina da også.

— Skisporten ble populær i Eydehavn også med årene?

— Det ble da drevet endel skisport, men det var så vanskelige bakkeforhold. Vi hadde så mange små fillebakker rundt omkring som vi øvde oss i. Fra begynnelsen av hadde vi en bakke som gikk over veien ved Handelslaget — og det var nå ikke alltid så lett å holde seg på beina, hoppet en tyve meter kom en helt ned i overgangen. Før så var det på mote da at en i svevet skulle trekke beina helt opp under seg og komme riktig høyt, da kom en lenger, het det i min barndom. Vinteren 1912—13 hadde vi en bakke ved Husefjellheia, og senere ble det en bakke i Bruvika, en fillebakke var det forresten, og i årene som fulgte opparbeidet vi bakker på Haugereid og Gunnarsbo. Den sistnevnte bakke ble

det gjort et stort arbeid i, og de fleste husker sikkert at der var det mange renn og stor deltakelse.

— Noen trening før rennene?

— Nei — vi tok «skia på nakken» og dro avsted den dagen det skulle rennes. En annen ting fra den tiden var at vi seiv måtte opparbeide skibakkene etterhvert som vi skulle bruke dem, så det ble mosjon av det også. Hvert år slet vi i bakkene vi skulle renne i.

— Husker du noen gode hoppere fra Eydehavn Idrettsforenings unge år?

— En mann som het Knut Feltstykket var flink i bakken, men så var han også fra Songe og hadde hatt mye føling med den bakken de hadde der, og det forteller endel. Og hvis vi skal nevne navn da er det verd å huske karer som Ole og Theodor Jørgensen fra Saltrød — begge var flinke skihoppere.

Det har heldigvis vært en gledelig framgang når det gjelder skisporten her i distriktet, og en får jo bare håpe at interessen vil bli enda større både når det gjelder hopp og langrenn.